

(המשך מעמוד 37)

בטרם מלאו 30, בעלי אמר לי שצריך לחזור מיד לארצות-הברית כדי לגמור את ענייני-הכספים והעדות של ערוסי ומימון לוי. הפעם הוא שלח אותי עם חברתו מילדות, הבנקאית שושנה כהן, עורך-הדין שלו אוריאל שריג והחוקר הפרטי אלי דרון.

עד אז בקושי פגשתי את דרון. רחמים שכר אותו ושילם לו. קבעתי בטלפון פגישה עם רמי ערוסי בקנרת, והוא הבטיח אפילו לארח אותי. המצפון שלו הציק לו על מות בני. נסענו ל-ארצות-הברית בחג-המולד 1986, אבל ערוסי התחמק מהפגישה ולא הצלחנו להוציא ממנו כמעט כלום, רק הקלטה אחת קצרה. אחר-כך נסענו למיאמי למימון לוי, והארם שחיבי כסף לבעלי. יחד עם שושנה כהן דרשנו את הכסף ולבסוף, בעזרת עורך-הדין שריג ודרון, הצלחנו להגיע לפשרה. החייב נתן לנו מניות בשווי של שני מיליון דולר, שנרשמו על שם עורך-הדין.

מימון לוי הסכים לרכוש אתנו, אבל כאשר גילה שאנחנו מקליטים אותו בסתר כעס מאוד, ורק אחרי שיחות ועידה שנערכו בטלפון עם רחמים בכלא ועם עורכי-הדין של מימון בישראל, הוא נתן לנו תצהיר מסוים. כל הדברים הללו לקחו זמן, ואנחנו גרנו כולנו בדירתו של החייב במיאמי. היה בדירה סלון גדול, ובלילות נהגתי לשבת שם עם מישפחתי של החייב ועם דרון, וראינו יחד סרטים בטלוויזיה עד הבוקר. שושנה לא מבינה אנגלית, וזה שיעמם אותה, היא היתה הולכת לישון. לבסוף התחילה לבעוס שמוניחים אותה. היא גם כעסה כשראתה שאני מאמינה ובוטחת יותר בדרון ובעורך-הדין שריג, ומתייעצת איתם. או היא ההליטה להתנגם בי. היא דיווחה לא רץ, מאחורי גבנו, שבצעם אין לנו יותר מה לעשות באמריקה, וכי אני נשארת שם מפני שיש לי רומאן עם דרון. את הסיפור הזה היא דאגה לספר לרחמים, ומישהו העביר אותו גם לרבורה, שהרי תה או החברה של דרון.

כעסה של שושנה עלינו גרל עוד יותר כאשר חזרנו ארצה, והיא נאלצה לשלם מכס עבור הפצייחשמל רבים שהביאה איתה. היא חשבה שדרון היה יכול לעזור לה ולא עשה זאת. כבר כמטוס היא אמרה לנו שהיא תסדר אותנו, ותספר לרחמים שדרון ולי יש רומאן.

צרות

מדבורה

יה גם איזה סיפור של הלוואה שסידרתי לדרון מחתנו, בסך 10 אלפים דולר. רחמים שמע כל מיני דברים והתחיל לבעוס עלי. הוא הפסיק לתת לי כסף ונותתי הסרת-פרוטה. מכרתי את המכונית שלי, ודרון, שחשב שהוא אחראי למצבי, הציע לי עבודה אצלו, כדי שיהיה לי מה לאכול. מאז אני עובדת במישרו של דרון, לפעמים כפקידה ולפעמים יוצאת איתם לעיקולים ולמעקבים, וזה פשוט נהדר.

אני מאוד אוהבת את העבודה הזאת. כאשר באתי למישרד בהתחלה התנפתי לה עלי רבורה, חברתו של דרון, קראה לי זונה ורצתה לגרש אותי מהמישרד. והיו לנו צרות גם ממנה.

לקחתי את אחי הבכור איתי לכלא, כדי שידבר עם רחמים, אבל לא היתה בינינו תיקשורת, ואז התחיל ללכלך עלי. הוא לא רוצה לתת לי פרוטה, ואפילו לא את חצי הבית ששייך לי.

כל מה שאני רוצה זה לחיות בשקט, שיהיה לי בית בסביבה נורמלית. אם הוא יתן לי 200 אלף דולר, אני מוותרת לו על כל היתר. הרי יש לו המון כסף, אז מה הוא עושה את עצמו מיסכן?

אני רצתי בשבילו, ואני יודעת טוב מאוד על הכל. יש עלי איומים כל הזמן, אני מפתרת להיות לכרי. הבת שלי בצבא ואני לבדי עם הבן הקטן, ואני מפתרת נורא. אני השלמתי עם זה שמוות טיבעי אני כבר לא אמות.

עד כאן סיפוריה של בתישבע אהרונ. עורכי-דינו של בעלה, משה עיני בר, והטוען הרבני אברהם אינדורסקי סירבו להתייחס לפרשה, בטענה שיש איסור-פירסום על הדיון המישפטי.

לוסי או מוקי? זכר או נקבה? בדייה, שחיתות או שקר?

כתביהגנה בפרשת הכלב מביא מיסמכים מפתיעים למדי

היכן קבור הכלב?

צאת גם עדותו של יואש בן-אליעזר המתגורר בשכונת לשר. הוא למד בכיתה אחת עם בנו הקטן של השר, גדי, מכיתה ז' עד כיתה ט'. לדבריו ביקר פעם בכית השר, ברחוב רבינא 1 בנוויה

לבעלים עצות כיצד להזין אותו. כאותו מעמד נכנס השר אברהם שריר וגילה התעניינות כנעשה. אני מצהיר כי דברי אלה אמת ולראייה חתימתי. ד. ורסנו.

התקשרה אלי בבוקר ריבקה שריר וביי קשה שאבדוק את הכלב ואחסן אותו. באותו יום הופיע בשעות הקבלה ד. שריר מלווה על-ידי אחותו והכלב. הכלב נברק וחוסן נגד כלבת והבעלים

ה מיספר שנים שכלבו של השר אברהם שריר מפורסם במדינה. עוד לפני שהכלב מוקי הפך לגיבור של מישפטי-דיבה, סיפרה הבדיחה העממית כי הכלב של השר שריר מאושר, מכיוון שהשר מעולם לא אומר לו 'ארצה' כאשר פירסם העיתון חדשות את סיפורו של נהג מישרד-התיירות בדבר נסיעתו המיוחדת מירושלים לתל-אביב, כדי להביא שיירי בשר ועופות לכלבו של השר, היה מדובר בשחיתות קטנה. שימוש בנהג המישרד לצרכים פרטיים אינו חריג גדול במדינת-ישרא. אל זהו אולי לא עניין להתגאות בו, אבל בוודאי לא פשע נורא.

לכן היה זה מזור שהשר, שספג כבר עבר עלבונות לאי-קטנים מהתיק שורת, הזרעק והגיש בעניין זה דווקא, תביעת-דיבה נגד העיתון, עורכו וכי תבו. תביעה הכחיש השר מכל וכל שהיה לו אי פעם כלב או כי נהג ממשרדו הביא לכלב אוכל.

בכתבה-הגנה שהגיש השבוע עורך-הדין מיקי מזור בשם העיתון חדשות, טען כי הוטרניר הד"ר דני ורסנו, טיפל וחיסן ב-4 בינואר 1985 כלבה רמונית זאב בצבע שחור, בת שישה חודשים, שהיתה שייכת לדני שריר, בנו של השר.

כך כותב הוטרניר בתצהירו מהד 23 בנובמבר 1988:

בעיקבות פנייה של עיתון חדשות ולאחר שהוראה לי מיכתב של המחלקה הוטרנירית המצהיר כי בתאריך 4.1.85 התתי חיסון כלבת לכלב השייך לארם בשם ד. שריר הגר ברחוב אחימאיר 6 בת"א. לכלב קראו לוסי. הוא היה בגיל שישה חודשים, ציבעו

השר שריר עם עובדיה-המיטבח של מלון ההיו העצמות היבשות האלה?

אביבים, וראה שם כלב. הכן, גדי, טען כי זהו כלבו.

להגשים חלום-ילדות

הנה, שחשף את הסיפור לעיתונות, נשלח למכונת-אמת ונשאל ארבע שאלות:

- (1) האם נשלחת מירושלים למלון ד'פלוטם בתל-אביב להביא חבילה לשר שריר באופן אישי?
(2) האם ראית חבילה שהבאת לשר שריר שאריות בשר ועצמות לכלב?
(3) האם נתת את החבילה באופן אישי לשר שריר?
(4) האם ראית את השר שריר פותח את החבילה וקורא לכלב?
על כל השאלות הללו השיב הנהג: "כן. המכוון, שבו נברק הנהג, קבע כי: "הנהג הגיב תגובות המעידות על אמירת אמת."

לעומת זאת חתמו דיירי הבית בר-חוב רבינא 1 על מיסמך שבו הצהירו כי לא ראו מעולם כלב בדירתו של השר ולא שמעו ממנה נביחות.

כדי לברר מה באמת קרה אפשר לנסות ליצור תסריט שישלב את כל העדויות כולן לסיפור-מעשה סביר. יתכן מאוד כי ב-1985 התגורר בנו הבכור של השר שריר, דני, בדירה שכורה ברחוב אחימאיר 6.

סוף סוף יכול היה להגשים את חלום ילדותו ולהיות בעליו של כלב. בדירת הוריו מעולם לא הירשו לו לגדל כלב. הבן השיג גור-כלבים מסוג זאב מעורב בצבע לוסר וממין נקבה. הוא קרא לכלב לוסר. כמו כל הורים טובים ראגו

ריבקה שריר בביתה האם היה כאן כלב?

עד כאן התצהיר. עבור הטיפול בכלב שילם השר לוטרניר במחאה משוכה על בנק י"ב לעובדי-המדינה, מחשבון השייך לשר. בין יתר הראיות שבכתבה-הגנה נמ

קיבלו הנחיות לטיפול. שבוע לאחר מכן שוב חזרו אלי ד. שריר ואחותו עם הכלב, לכלב היו בעיות עיכול מישניות, בעיקר בגלל חוסר-ידע. הכלב נברק ושוב נתתי

שחור והוא היה ממין נקבה. תווית-זיהוי 222. הכלב היה דמוי זאב. הנני מוסר את הפרטים הבאים מר צוני וללא לחץ כלשהו. אני זוכר שבתאריך חיסון הכלב